

Denna artikel är från:

https://www.pawpeds.com/pawacademy/genetics/testbreedingmc/index_se.html

Har dock skapat ett eget dokument pga att få en bättre översättning av texten.

Av Judith Schulz, Prairiebaby cattery, Canada.

(Notera: Denna artikel kan tillämpas på andra raser också!)

När en uppfödare tar in nya foundationlinjer i katteriet för första gången kommer denne troligen att ställa sig följande frågor:

Vilken typ av test avel är den mest avgörande?

Hur är det med inavelstester?

När är de nödvändiga och när börjar de bli ganska meningslösa?

Även om de flesta tror att inavel kommer att ge klarhet gällande recessiva gener, kommer en sådan testperiod i verklighet bara ge oss en svag och ofullständig information.

Vanligtvis har nya foundationkatter en genotyp som är okänd för oss. Okända genotyper innebär att vi inte vet om dom är bärare eller inte.

Och i så fall bärare av vad? Vi vet egentligen inte riktigt vad vi letar efter hos en ny foundation katt eller hur?

Med andra ord är det omöjligt för oss att räkna ut hur många katter som skulle behövas för att erhålla ett slutgiltigt resultat överhuvudtaget.

Det är nu inavelstester träder i kraft.

Eftersom vi inte kan förutspå sannolikheten i foundationkatternas recessiva gener måste vi kanske avla fram många inavlade kullar, för att få veta mer om en ny linje. Detta kan mycket väl betyda nära 100 kattungar eller ännu fler.

Hur är det med den etiska sidan av långa testavels-perioder? Om vi parar helsyskon genom åtskilliga generationer,

skulle vi till viss del automatiskt skapa likvärdiga t- och b-celler hos kattungarna.

Eftersom dessa cellerna är ansvariga för att känna igen och bekämpa sjukdomar skulle immunförsvaret hos djuret sålede minska i enlighet med detta.

Några gamla uppfödare av vår ras har gjort många inavelstester för att få veta mer om dolda färger eller att förbättra typen.

(det ska nämnas här att det bästa sättet att få reda på ex. maskanlaget hade varit att para en foundationkatt med en siames istället för dess bror - men det är en annan sak).

Det som avlades fram var ofta kattungar med kronisk snuva och känsliga magar, och som behövde hållas i en näst intill steril miljö, för att hålla sig någorlunda friska.

Om den här typen av avel görs över åtskilliga generationer, kommer det med all sannolikhet att födas ett stort antal kattungar, som löper stor risk att dö av cancer i tidig ålder, ha fruktansvärda tandkött och tänder, utveckla alla möjliga sorters allergier

och/eller bli kroniska bärare av URI (övre luftvägs infektion).
Allt detta bara för att de har ett svagt immunförsvar.

Visste du att schizofreni och retligt beteende också kan vara en sidoeffekt av inavelsdepression?
Det verkar förbises att de är de nya ägarna av våra "biprodukter" som kommer att få betala för veterinärvården,

om testaveln påverkat kattungarnas immunförsvar.

Mitt i våra projekt - oftast med bästa avsikt, kan jag hålla med om att vi ibland tenderar glömma att det inte bara hanlar stamtavlor och genetik.

Med tanke på att sällskapshem vanligtvis är den bästa miljön för våra bebisar, skulle detta vara rättvist mot vare sig, ägaren eller den lilla varelsen?

Här ska också nämnas att embryon med svåra defekter ofta absorberas och föds således aldrig.

Det enda beviset skulle då vara mindre storlek på kullarna.

Absorberade och dödfödda kattunga är väldigt vanligt förekommande i inavlade kullar.

Kanske var de "osynliga" absorberade kattungarna de med Sternumkrok eller Flatchest?

Skulle de två dödfödda i kullen ha utvecklat en svansknick vid 5 månader - vem vet?

Vi tog inte in nya foundationlinjer med tanke på att få in fräscht blod till rasen, bara sluta med samma förlopp vi försökte att komma ifrån.

Det ska också nämnas att vissa kolonier av Foundationkatter redan har en viss del inavel. De bör verkligen inte inavlas ytterligare.

Ifall en uppfödare vill ta reda på om foundationkatten bär en upplaga av en recessiv gen, bör denne para katten med en känd bärare av den specifika genen.

I så fall skulle cirka 16 kattungar behöva avlas fram för att kunna vara till 99% säkra på att foundationkatten inte är bärare av den specifika genetiska felet.

Dessa kattungar skulle då INTE behöva vara inavlade. Och vi skulle då inte råka ut för problemet med en påverkad genpool.

Efter testfasen av våra 16 kattungar, är det logiskt att vi blandar våra nya linjer med vanliga showlinjer och integrerar det nya blodet i den befintliga genpoolen.

Eftersom alla renrasiga arter, redan är relativt inavlade (linjeavel), bär många av dem faktiskt samma genetiska defekter.

Detta innebär att avkommorna till den "testade linjen" kommer att avlas tillbaka in i samma påverkade genpool och problemet kommer sannolikt att poppa upp igen efter två generationer. Vad har vi då åstadkommit?

Skall vi kanske gå vidare genom att avla fram 16 kattungar till, med en känd bärare i nästa generation - och i nästa generation?

Hur är det med "7-kattunge-metoden"? Vissa påstår att det skulle vara vettigare om partnern som bär den önskade genen vore homozygot bärare.

Denna katt skulle bara behöva att producera 7 kattungar för att vi skulle kunna vara 99% säkra på att den andra partnern är fri från denna specifika gen.

Här är då en annan fråga? Om denna katt är homozygot bärare, skulle den logiskt sett också visa det (alltså ha problemet) eller hur?

Så om det genetiska problemet är allvarligt, skulle vi då vilja avla fram flera kullar med en sådan katt bara för att ta reda på om vår utparningskatt

bär samma gen?

Å andra sidan om det genetiska felet inte är allvarligt och vi bara vill få vetskap om ett oönskat skönhetsfel såsom en medaljong eller en svans knick, så skulle 7-kattunge-metoden säkerligen ha varit användbar - om det nu inte vore för dessa underbara polygener!

En annan aspekt är nya genmutationer. All testavel kan skapa åtskilliga nya genmutationer som inte hade uppstått i annan avel, inte ens med samma avelspar.

Med andra ord, kattunge nummer 15 eller 16 kanske uppvisar den dåliga gen som vi letar efter - men inte för att föräldrarna bär på den utan på grund av en plötslig mutation.

Även om nya foundationlinjer är noggrant skannade och testade av ansvarsfulla utparningsuppfödare, kan man ändå inte garantera att dessa linjer är fria från genetiska fel.

Faktum är, att ingen levande varelse är fri från genetiska fel. Människor som vill börja med "ett rent utparningsbestånd" måste förstå att det helt enkelt inte FINNS något rent utparningsbestånd. Alla katter och linjer bär på oönskade recessiva gener.

Det finns inga rena linjer och det finns inga perfekta katter. Om vi skulle göra en inavelstest på våra vanliga showlinjer - med efterföljande selektion, hur många katter skulle då bli kvar i våra avelsprogram?

Om vi vet svaret, varför i hela friden skulle vi då ens komma på tanken att testavla våra utparningskatter? Denna metod verkar vara ett steg bakåt.

Vi skulle då nästan försöka avla fram den oönskade egenskapen istället för att direkt avla för den ÖNSKADE egenskapen.

Här är en annan tanke för de som fortfarande tror att de känner till sina beprövade showlinjer och enbart oroar sig för alla de fruktansvärda fel som en utparningskatt kanske bär på:

Inavelstester där den ena föräldern är av ny foundation och den andra föräldern är en med full stamtavla skulle inte ge oss mer bevis på "renheten" i våra nya linjer än vad det skulle ge oss bevis på "renheten" i våra gamla linjer. Varför?

Därför att dom recessiva generna skulle behöva bäras av båda föräldrarna, för att synas hos avkommorna. Med andra ord, om ett problem poppar upp, skulle de nya linjerna inte ha tillfört något oönskat till avelsprogram som inte redan fanns där.

Uppfödare tar ofta in en utparningskatt i katteriet, som består i genomsnitt av 5 till 15 katter eller mer och med nära avlade stamtavlor.

Denna nya utparningskatt har sen uppgiften att balansera upp genetiska defekter som har yttrat sig under många år. Vanligtvis fungerar det inte så. Det tar tid att avla bort saker. Vi lurar oss själva om vi tror att vi kan snabba upp det hela med inavelstester.

Om vi nu gör dom ändå, kan vi nästan vara säkra på att våra inavelstester KOMMER att skapa problem eftersom våra foundationkatter bär på oönskade gener precis som vilken annan katt som helst - det finns ingen anledning att testavla! Vad gör vi när vi får veta?

Kastrerar och steriliserar alla och börjar om från början? Och sen om ett annat problem dyker upp i våra nästa nya linje (vilket troligtvis kommer att ske, och om det bara är på grund av alla inavelstester :-)) skall vi då lägga ner dom linjerna också?

Eller behåller vi avkommorna i avel och döljer komplikationerna för andra, bara för att vi ska kunna ge dom vad dom förväntar sig av oss - "rena" foundationlinjer?

Varför inavla för att ta reda på vad alla andra förväntar sig trots allt?

Summering: Defekta recessiva gener kan bara elimineras i viss utsträckning, det spelar ingen roll om eller hur många testparningarn som utförs. Detta är gäller alla Maine Cooner .

Vårt hopp är att ta in obesläktade blodslinjer och avla dessa med våra vanliga showlinjer. Dessa katter kan skapa nya problem i våra gamla linjer lika mycket som våra gamla linjer kan skapa ytterligare problem för våra nya foundationkatter.

Problemen med de genetiska felen kan dock minimeras eller till och med korrigeras på ett par generationer - så länge vi håller oss ifrån inavel.

En recessiv gen kan bara bli ett problem ifall båda föräldrarna bär på genen. Chansen att två katter bär på samma gen är mycket mindre om de är obesläktade.

Om ett problem uppstår kan vi ta itu med det där och då. En kombination av TUS (Testning för genetiska sjukdomar, Utparning och Selektion) är inte svaret på alla hälsoproblem. Dock är utparning definitivt den mest effektiva vägen till att reducera immunrelaterade problem.

Utparning kombinerat med tester och selektion är också till viss del ett effektivt verktyg för att bekämpa problem med genetiska sjukdomar.

Hade vi undvikit att avla på en för snäv genpool från början, hade vi inte behövt betala för dyra HCM och HD tester idag – dessa problem skulle helt enkelt inte ha existerat i den överväldigande utsträckningen som de gör.

Många av oss strävar efter god hälsa, men vi kommer aldrig lyckas fullt ut med våra mål och visioner.

Även med de bästa avsikterna kommer avel förbli ett spel och en mycket arbete. Vi fortsätter att be och hoppas på det bästa. Även om hoppet kan vara skört, så lever det kvar för evigt.....